Kosmologi

v/ Gerda Rørbæk Nielsen

S.U.F.O.I.

September 1960 DANMARK

Indhold:

Udgiver: **S. U. F. O. I. (Scandinavian UFO-investigation)**
Forlaget S. U. F. O. I. i samarbejde med Tysk Bogimport A/S, Vester Voldgade 83, København V. Tlf. Palæ 6016. Giro 20335.
Abonnement kan endvidere fåes ved direkte henvendelse på redaktionen:
Gerda Rørbæk Nielsen, Abels Alle 20, Fruens Bøge.

Kære læsere!

Det kunne se ud, som om UFO-sagen i Danmark i øjeblikket er gået ind i en fase, hvor en fortsat udgivelse af Kosmologi for nogle måske kan synes at være en smule ved siden af.

Uden at tage nogen officiel stilling for eller imod Georg Adamski's — og dermed H.C.s — nye kurs, skal jeg hermed pointere, at Kosmologi stadigvæk fremtidig vil følge samme retning som hidtil, — og at jeg stadig tror på åndens magt til at sejre over materien, hvadenten materien giver sig udslag på den ene eller den anden måde — interplanetariske raketter med brintladninger i snuden inclusive. — Det er blot, når ånden ikke er stærk nok, at materien sejrer.

I øvrigt har jeg i sinde at forholde mig afventende. Jeg tror, at vi meget snart får overraskende nyt at høre. —

Verdens åndelige frihedsbevægelse arbejder endnu — og arbejder hårdt. Nu mere end nogensinde er det vigtigt, at vi ikke forholder os t a v s e, skønt afventende. Mere end nogensinde er det vigtigt, at vore røster høres ud over Jorden — og bringer bud om en hel anden verden end den, hvis stemme daglig når os gennem presse og radio.

Venlig hilsen Gerda Rørbæk Nielsen.

Fortsat fra sidste nr.
er jo et falsum. — Hvor er den lille dreng, der tør råbe ligesom i KEJSERENS NYE KLÆDER: „Han har jo ingen tøj på!“ — Lad os åbne vore øjne og se. Derved kan vi måske endnu redde de sande menneskelige værdier fra undergang.

Dersom man vil nå til en sand åndelig modningsgrad, gælder det om at få intelligensen og følelsen til at harmonere og balancere. Derved elimineres egocentriske og egoistiske tanker og følelser, og man vil opdage, at det, der kaldes „den sunde fornuft“, i virkeligheden er resultatet af samspillet mellem hjertet og hjernen. — Det er følelseslivet i os — vort åndelige tabu — der formår at vække vor slumrende forståelse og medfølelse med vor næste. Og det er hjernen, der bestandig skal hindre os i at kaste perler for svin.

En fuldkommen harmoni mellem hjernen og hjertet kendetegner det udviklede menneske, — det beherskede og dog kærlige og forstående menneske, der indgyder ro og tillid, og som spreder lys og glæde om sig, smitter af på sine omgivelser og går som i en stribe af sol. Det har aldrig for travlt til at lytte til en forpint medskabning, og det formår at lægge en lægende hånd på de smerteligste sår. Vi kender alle en eller anden, hvem alt dette passer på. Når et sådant menneske kommer ind i en stue, forandres atmosfæren og bliver lys, hyggelig og rolig — og de tilstedeværende sætter sig uvilkårlig til hvile i stolene og ånder ubevidst ud i dyb glæde. Denne udstråling af positive tanker og følelser er det, vi alle må stræbe efter, — og det første punkt i vore bestræbelser må være en b e v i d s t arbejden hen på balance mellem vort intellekt og vore følelser. — Fra kontaktberetninger ved vi, at nogle rummennesker i meget høj grad er i besiddelse af denne positive udstråling — undertiden så kraftig, at jordmennesket ved disse lejligheder blev opfyldt af dyb lykke. — Er det ikke det største, et menneske kan nå? At formå at gøre andre lykkelige blot ved at v æ r e ?

Statistiske sandsynlighedsberegninger

I folkeviddet findes der tre sværhedsgrader af løgne: almindelige løgne, forbandede løgne og — statistik. — Ligeledes er historien om manden, der druknede i en å, som *gennemsnitlig* var 1 meter dyb, vist almindelig kendt.

Statistik er noget, der benyttes i forretningslivet, i politikken og i videnskaben. Gennem statistiske sandsynlighedsberegninger er man i stand til at forudsige f. eks. en bys vækst i en bestemt årrække.

Statistikken arbejder ud fra kendskabet til gennemsnitsindividets opførsel, — og når statistik er mere løgn end forbandet løgn, så er det, fordi gennemsnitsindividet i realiteten overhovedet ikke eksisterer, men er en imaginær person, som statistikken først selv skaber og derefter opererer med. Åen med den gennemsnitlige dybde er en imaginær størrelse, fordi den på forskellige steder kan være meget dybere eller meget lavere. — Derfor fortæller statistikken i realiteten hverken noget om åen eller noget om individet og giver således overhovedet ikke noget billede af virkeligheden. — Dette til oplysning for alle sæbefabrikanter og partipolitikere.

Men det, der især interesserer os i denne forbindelse, er de statistiske beregninger, videnskaben i udstrakt grad støtter sig til og som heller ikke giver nogen virkelighedsskildring af fænomenernes verden. Einstein siger:

„Radioaktiv sønderdeling er et af de mange fænomener, for hvilke kvantefysikken søger at formulere love, der behersker den spontane omdannelse fra eet grundstof til et andet. Vi ved f. eks., at i løbet af 1600 år vil halvdelen af 1 gr. radium sønderdeles. Vi kan tilnærmelsesvis forudsige, hvor mange atomer, der vil sønderdeles i den næste halve time, men vi kan ikke sige — ikke engang i vore teoretiske beskrivelser, hvorfor netop disse særlige atomer skal sønderdeles. I følge vor nuværende viden er vi ikke i stand til at angive de individuelle atomer, der er dømt til at blive sønderdelte. Et atoms skæbne afhænger ikke af dets alder. Der findes ikke det ringeste spor af en lov, som behersker den individuelle opførsel. Vi kan kun formulere statistiske love, som behersker store mængder atomer".

Albert Einstein havde et skarpt øje for videnskabelige fejlgreb, og han var klar over, at statistiske love kun var en lille del af en langt større sandhed. Derfor burde hans efterfølgere have arbejdet videre ud fra dette punkt. Da var de måske allerede nu blevet klar over — som Heisenberg blev det — at de love, man forgæves ledte efter ad videnskabelige veje, findes hos filosofien. Dette ville have givet både videnskaben og og filosofien et stort skub fremefter.

— Det er sandt, som Einstein påpeger, at der i naturvidenskaben ikke findes noget spor af en lov, som behersker den individuelle opførsel. En sådan naturlov vil heller aldrig kunne findes. Men den eksisterer og findes blandt de kosmiske love, hvor dens tilstedeværelse er iøjnefaldende.

Grunden til, at dette særlige atom sønderdeles i netop dette øjeblik, skal søges i årsag-virkning-loven. Denne lov giver sig udtryk i det, vi kalder individets skæbne. „Som i det store, så i det små". —

Tankegangen kan måske lyde noget forskruet for mennesker, for hvem disse tanker er nye. Vi vil derfor vende os bort fra atomet, som vi har så lidt kendskab til, til mennesket, som vi burde have mere kendskab til.

Vi går tilbage til byen i vækst. Gennem statistikken får vi at vide, at i løbet af de næste ti år vil der fødes 2.000 mennesker i byen og dø 1000. 400 vil flytte fra byen og 600 tilflyttere vil ankomme. Byen vil da på ti år have en befolkningstilgang på 1200. — Således er individernes t a l udregnet, hvilket ikke siger det mindste om individerne selv. Fødsel og død henhører under individernes skæbne, som er bestemt af loven om årsag og virkning. Til- og fraflytning er ikke k u n individernes skæbne, men her spiller et helt andet moment ind, som er *menneskets frie vilje til at råde over sin egen skæbne, — til at træffe et valg.*

— Videnskaben vægrer sig af gode grunde ved at operere med et så tilsyneladende svævende begreb som loven om årsag og virkning, — og dog er den ligeså virkelig som den mest soleklare naturlov. Nu er det således, at dersom årsag-virkning-loven a l t i d kunne forklare et menneskes liv fra fødsel til død, ville videnskaben forlængst have anerkendt den. Men det kan den tilsyneladende ikke. Hvis jeg snubler over en trærod og falder, er loven iøjnefaldende. Træroden samt det, at jeg ikke har min opmærksomhed henvendt på den, er den klare årsag — og virkningen viser sig ret hurtig på de dele af mit legeme, der ramte jorden. — Men når Kristus siger — for at blive ved noget, alle kender: „Den, som griber til sværd, skal omkomme ved sværd", så synes det at være indlysende sludder. Tusinder af soldater er gennem tiderne vendt hjem fra krigene og har fået lov til at dø en fredelig strådød, skønt de adskillige gange har „grebet til sværd". Og således kan der nævnes mange eksempler. Derfor er årsag-virkning-loven endnu ikke nogen videnskabelig sandhed.

Men her er vi nået til samme punkt, som da vi skulle forklare, hvorledes der overhovedet k a n foregå en åndelig udvikling med mennesket. Det er atter her vort kortsyn, som stiller sig hindrende for vor forståelse. Den eneste forklaring på de citerede Jesu-ord (som — underlig nok — endnu ikke er „udrenset" af Bibelen) er at forstå dem, som de er sagt, således, at i det øjeblik man dræber et andet menneske, skaber man sig en fremtid, som uvægerlig vil føre en til det punkt, da man selv bliver myrdet. Som et menneske sår, skal det høste, — og selvom der, efter menneskelige beregninger, kan være længe til høsten, vil den komme ligeså sikkert, som i naturen høst følger på vår.

Uvidende, blind og ligeglad for denne fundamentale, universelle lov, har menneskeheden gennem årtusinder tumlet vaklende og snublende rundt i skæbnens tætmaskede net, stadig skabende sig selv et endnu større mål af lidelser, af sorg og elendighed, — forbandende en uretfærdig Gud eller et raffineret, ondskabsfuldt forsyn, — stønnende under byrder for tunge til at slæbe.

— Et godt, fromt og gudfrygtigt menneske henslæber sit liv i svære lidelser. Hvorfor? spørger mennesket sit tavse, ubønhørlig forsyn — og råber i den tomme luft! — Alle disse tilsyneladende så uretfærdige lidelser, der behersker vor mørke klode. Hvorfor?? Forsynet tier! Gud tier! — Nogle hjemsøgte mennesker resignerer og bøjer sig ind under skæbnen. Andre beder og bønfalder den Gud, der tilsyneladende har vendt sit ansigt bort. Atter andre forbander ham i stiv trods og fornægter hans eksistens.

Men på eet eller andet punkt på den menneskelige udviklingsbane kommer det øjeblik, da mennesket åbner sine øjne i en større forståelse — og ordet: „Alt, hvad du gør mod mennesker, skal mennesker gøre mod dig" træffer rap som en pil, der borer sig stadig dybere ind i hjerteroden, — og samtidig med, at mennesket da bøjer sit hoved dybt i en al for menneskelig rædsel, begynder en svag glæde at pible frem i ham, fordi han står med svaret på en stor gåde i sin hånd. De fejlgreb, der blev gjort i fortiden, den sorg og ulykke, man voldte sine medskabninger, kommer tilbage og hjemsøger et sådant menneske med stor styrke. Men samtidig lærer mennesket mere og mere at leve livet uden at volde sine medskabninger fortræd. Han ved, at alle andre menneskers vej går mod den samme forståelse, og at ondskab kun bunder i uvidenhed.

Vi har fået at vide, at sygdom er et næsten ukendt begreb for folkene fra rummet. Dette skyldes sikkert ikke en fremragende lægekunst eller evnen til selvhjælp alene, men i ligeså høj grad det faktum, at disse mennesker har fattet den fundamentale lov om årsag og virkning, og at de derfor er i stand til at leve deres hverdag på en måde, som giver dem en fremtid, der i stadig større mål er befriet for lidelse og smerte.

— Men ingen statistiske forudberegninger er i stand til at forudsige, hvor mange jordboere, der i året 1960 vil finde denne større forståelse; thi her står vi over for det mest uberegnelige af alt: menneskesindets individuelle, åndelige modningsgrad.

Skæbne og fri vilje

I hele vor civilisations historie har der bestået to skarpt inddelte lejre, hvoraf den ene hævder, at menneskets frie vilje er en illusion, og at alt i virkeligheden er forudbestemt, — medens den anden ligeså katagorisk påstår, at mennesket er fuldkomment frit, at intet er forudbestemt, og at alt er et spil af tilfældigheder.

Hvilken af de to yderliggående lejre har i virkeligheden ret?

Her, som så tit, ligger sandheden — så vidt vi på nuværende tidspunkt er i stand til at erkende den — midt imellem.

Inderen hylder skæbnetroen, og han giver sig ind under sin „karma" uden at kny, om den er aldrig så hård. Han har en rolig, fatalistisk holdning og et upåvirket ansigt, og hans yndlingsdevise er: „Hvad der skal ske, det sker". Det er grunden til, at de social-uretfærdige kasteforhold, der endnu i vore dage råder i Indien, ikke forlængst er afskaffet. En Brahmin nyder sin belønning, fordi han i sit forrige liv levede dydigt — og en kasteløs høster lønnen for onde gerninger. — Derfor blev Indien heller aldrig de store revolutioners land. Gandhi's „passive modstand" er det videste, inderen kan strække sig i den retning.

Også muhammedanerne er fatalister. Der er ikke noget opgivende i deres: „Allahs vilje ske", men en rolig fortrøstning til, at Allah vil hjælpe dem over deres øjeblikkelige og kommende vanskeligheder, — men gør han det ikke, må det være, fordi „det er bedst således".

— Den modsatte lejr, der hylder troen på den fri vilje, findes ikke i stor udstrækning blandt orientalske folkeslag. Men i vesten har den dannet en moderne, filosofisk retning, eksistentialismen. Denne har sit udspring hos Søren Kierkegaard og den hyldes i dag af en hel række fremragende kunstnere med den franske digter Sartre i spidsen. Eksistentialismen publiserer, at al tale om forsyn er ammestuevrøvl, og at mennesket i høj grad er sin egen lykkes smed. Kierkegaard troede på en Gud. De moderne eksistentialister har kastet tanken om en Skaber overbord, og de kæmper for et moderne funktionalistisk tusindårsrige. Mange af dem hylder den kommunistiske ideologi.

— For den vestlige verdens menneske falder det naturligt at tro på menneskets frie vilje og ret til at bestemme over sit eget liv. Men der er ting, som kolliderer med opfattelsen og som gjorde, at mange begyndte at spekulere på, om mennesket er helt frit endda. Der findes *for mange* ulige forhold i menneskenes start i livet til, at enhver kan råde over sin skæbne. Alle må finde sig i andre menneskers ind-

griben i og påvirkning af ens liv. Nogle skal kæmpe med sygdomme og lidelser, mens andre kan glæde sig over et godt og sundt helbred. Dertil kommer det helt uforståelige, at et barn kan dø! Kan det blot fejes ligegyldigt til side som „naturens spild", at et barn, en menneskespire må dø, før det har levet?

— For et par århundreder siden hørte det i Europa til god tone at tro på Gud som menneskets hjælper og som den, der gav gode kår for alle fremskridt. I Europas saloner diskuteredes åndelige spørgsmål med megen ynde og noblesse. Naturvidenskaben stod dengang kun i sin barndom, men alligevel havde folk tiltro til en udvikling af menneskeslægten mod det fuldkomne. Gud var i sandhed med menneskene! (i alt fald med den del af menneskeheden, som havde tid og råd til at kaste sig over alle disse spørgsmål af videnskabelig og åndelig karakter). Men dette smukke korthus, dette tanketårn, der var bygget op om troen på en Gud, der var menneskets forstående ven og hjælper, styrtede uhjælpelig sammen, da jordskælvet i Lissabon kostede tusinder af mennesker livet. Man stirrede med rædsel på avisernes fede overskrifter om katastrofeofrenes antal, der steg fra dag til dag, og mange vendte sig bort fra den Gud, som havde svigtet og bragt en så uforståelig ulykke over det højtkultiverede Europa. Ligeledes kom mange tænkende mennesker til den konklusion, at Gud overhovedet ikke eksisterede, (det samme resultat, som tusinder af mennesker kom til under de to verdenskrige) og at der derfor naturnødvendigt heller ikke eksisterede noget forsyn. — Dette gav tanken om, at enhver er sin egen lykkes smed, et godt skub fremefter.

Ud fra denne tanke fødtes så den moderne teknologi, der så godt som overhovedet ikke har udviklet sig i de orientalske lande, men som er udsprunget af ideen om menneskets ret til at skabe sig en komfortabel og problemløs tilværelse.

Men livet er ikke blevet mere meningsfyldt i dette mekaniserede paradis. Børn bliver stadig født som åndsformørkede og som krøblinge. Lidelsen og sorgen er ikke blevet bragt ud af verden. Fremtiden kan tegne sig lys og strålende for et menneske, men en dag kan smerten alligevel holde sit indtog — og mennesket blive kastet som en hjælpeløs bold i skæbnens net. I dag sidder der tusinder af forvirrede mennesker ud over verden og kan ikke finde nogen mening hverken med livet eller døden. Århundredgammelt mørke har sænket sig stadig tættere og tættere og har skjult den viden, fortidens vise mænd engang bragte til Jorden.

En sammensmeltning af østens gamle visdom og vestens rationelle tænkning burde finde sted på nuværende tidspunkt. Både øst og vest

er i besiddelse af store, evige sandheder — og øst og vest burde (trods Kiplings ord om det modsatte) mødes i en åndelig sammensmeltning, der stort set ville eliminere det, hvori begge har uret. Dette burde gøres, fordi rationel, vestlig tænkning *i sig selv* fører lige ud i meningsløsheden, og fordi den østlige skæbnetro *i sig selv* fører til indolent fatalisme, der ikke hører hjemme i vor tidsalder, da mennesket mere end nogen sinde før bliver stillet over for valg.

Vi er blevet født til at vandre vor vej og for at fuldbyrde vor skæbne. Men dersom vi sammenligner vort liv med en lige vej, må vi ikke glemme, at vi gang på gang støder på veje, der krydser vor. Hver dag står vi ved en stor eller en lille korsvej, og vi har lov til at vælge, hvilken vej vi vil fortsætte vort liv af. Vor frie vilje giver os ret dertil. — Så meget råder vi over vor skæbne!

Gransker vi dybt i de tilsyneladende uretfærdigheder i livsvilkårene, bliver vi klar over, at vore nuværende kår (det gælder såvel individet som hele menneskeheden) er skabt af os selv og ikke skyldes en uretfærdig Gud eller et ondskabsfuldt forsyn. Følgende udviklingstanken er vi nu blevet klar over, at et menneske ikke skabes ved sin fødsel. Det har altid eksisteret og vil eksistere til evig tid. — Dette giver os svaret på mange af gåderne ved selve tilværelsen. Vi begynder at se et mønster, og vi får en langt større forståelse af mange ting. Vi fatter meningen med ordene om, at hvad et menneske sår skal det også høste. Uretfærdighederne i livskårene og livsgoderne viser sig at være den højeste form for retfærdighed. — Lidelsen er ikke et ubetinget onde. Den kan få mennesket til at tænke og kan åbne dets øjne for mange ting. Men lidelsen er også en virkning. Årsagen til den er *altid* et brud på universets love. Kristi ord til de mennesker, han helbredte, får derved sin rette betydning, når han sagde: „Gå bort og synd ikke mere!“ Han vidste, at dersom menneskene kunne lære at lade være med at synde — bryde de kosmiske love — ville lidelserne ophøre af sig selv. Derfor er mennesket i den allerdybeste betydning af ordet alligevel sin egen lykkes smed. Når et menneske mere og mere lærer at leve *efter* kosmos' åndelige love i stedet for *mod* dem vil den lidelse, det påfører sig selv og andre i samme grad blive mindre og mindre.

En anden tilsyneladende uretfærdighed vil svinde ind til intet i denne nye tankerække. Præsterne siger, at et menneske skal dømmes efter sine gerninger. Når vi nu ved, hvor forsvindende kort eet eneste jordisk menneskeliv er, ville det betyde blodig uretfærdighed, om mennesket skulle dømmes ud fra disse korte åremål. Eet menneske nåede måske overhovedet ikke til nogen forståelse. Et andet blev kanske født med store evner og med en åndelig intuitiv bevidsthed, som

medfører, at det langt lettere undgår at synde mod universets love. Mennesket med de små evner og den lille forståelse blev f ø d t således. Ligeså med den anden. Begge skulle så dømmes efter deres gerninger i ca. 70 års jordeliv!! En meget kortsynet og småtskåren målestok, som i alt fald ikke er en Gud værdig!!

Men set i en målestok, hvor man regner med årmillioner i den lange udviklingsbane, som er menneskets, kan man bedre fatte, at individernes udvikling *ikke* kan gå lige hurtigt. Jo flere brud på lovene, des langsommere vil udviklingen foregå og des flere lidelser falder i menneskets lod. — Her spiller menneskets fri vilje ind, menneskets individuelle magt til at skabe sit fremtidige liv, og menneskets kollektive magt til at forandre tilværelsen på den klode, hvorpå han er født. Udviklingsloven medfører, at alle mennesker før eller siden lærer at undgå at bryde lovene, — *ja, da sådanne brud vil blive noget ganske naturstridigt for dem.*

Menneskets skæbne og åndelige modenhed svarer i det store og hele til den klodes udvikling, hvorpå han er sat. Den kollektive udvikling, som omfatter det store flertal af klodens mennesker, svarer nøje til klodens egen. Kan individets modenhed ikke følge med klodens, bliver han overført til en lavere, udviklet klode, hvorpå han vil være mellem ligestillede. Omvendt kan individets udvikling gå hurtigere end klodens, og han bliver da enten overført til en højere udviklet klode eller atter født på samme klode som åndelig leder og vejleder for den kollektive udvikling af menneskeheden.

— — —

Disse tanker er måske ganske nye for mange mennesker, — og de kan være svære at godtage, fordi de for mange vil kræve, at man slår en åndelig kolbøtte. — De falder ind under kosmologiens rammer som en naturlig følge af, at kosmologien befatter sig med den harmoni, som findes både i universet og i tilværelsen. Kosmos findes overalt, både i universet og i menneskelivet, — og intetsteds råder kaos. Men først, når man tænker i dimensioner, hvor ordet *evighed* virkelig betyder „uden begyndelse og ende“ vil mønstret begynde at lægge sig til rette. Og først når mennesket ganske bestemt v e d og forstår, at det lever under den lov, at *alt skal betales,* om ikke nu, så senere, vil det for alvor begynde at tæmme sin egoisme, sit magtbegær, sin intolerance og ufordragelighed. Loven er hård, men retfærdig, fordi man får chance på chance til at gøre godt, hvad man har forbrudt samtidig med, at man gang på gang får lejlighed til at udvide sin forståelse, sine evner og kunnen. — En dag vil også du og jeg stå på det høje, åndelige stade, nogle rumfolk indtager; thi „intet menneskeligt må være os fremmed“.

En stor skribents udfordring!

Fra Australian Saucer Rekord har vi hentet følgende:

Fra „Omvæltninger på Jorden“ af Immanuel Velikovsky.

Hvad jeg vil have Dem til at forstå er, at videnskaben i dag, som på Newtons tid, ligger foran os som et uudforsket ocean, og vi har endnu ikke sejlet langt fra uvidenhedens kyst. I studiet af menneskesjælen har vi kun fundet frem til nogle få mekanismer, der dirigeres fra underbevidstheden, men vi ved ikke, hvad tænkning eller hukommelse er. Og i biologien ved vi ikke, hvad liv er. De grundlæggende opdagelsers tidsalder er endnu ikke forbi, og der er stadigvæk fundamentale ting at opdage. Når jeg ser jer i dag, ser jeg tyve eller tredive år frem i tiden nogle af jer som heldige opdagere, jer, som bevarer et nysgerrigt og udfordrende sind, viljen til stædighed og en trang til at samle viden. Vær ikke bange for at stille jer ansigt til ansigt med kendsgerningerne, og mist aldrig evnen til at spørge „hvorfor“ og „hvorledes“. Vær i denne henseende som et barn.

Vær aldrig bange for at blive spottet. Tænk på alle store opdageres liv. Jeg kan f. eks. citere Alfred North Whitehead:

„Hvis De har haft Deres opmærksomhed rettet mod tankens nyskabelser i Deres egen levetid, vil De have bemærket, at næsten alle virkeligt nye ideer bærer et vist præg af tåbelighed, når de første gang fremsættes“.

Derfor: vær dristig.

Og skulle selv Deres egen tidsalders store videnskabsmænd forsøge at fratage Dem modet, tænk da på antikkens største videnskabsmand, Archimedes, som spottede den 25 år yngre Aristarchus' teori om, at Jorden drejer sig omkring Solen. En videnskabelig usandhed kan leve i århundreder, og De må ikke se Dem selv besejret, men udvise ufortrøden dristighed.

Bliv ikke stikkende i Deres ide, hvis kendsgerningerne ikke taler for den. Men vær stædig, såfremt kendsgerningerne er på Deres side. Selv den stærkeste opposition, om den end består af nok så kendte videnskabsmænd, vil falde fra hinanden over for kendsger-

ningerne. Den største matematiker, som nogen sinde har levet i denne verdensdel, Simon Newcomb, beviste i 1903, at en flyvemaskine med en pilot var en matematisk umulighed. Samme år beviste brødrene Wright uden matematik, men med kendsgerninger, at han havde uret.

I religionen tilhører de store åbenbaringer og de store autoriteter — de store grundlæggere — fortiden, og jo ældre autoriteten er, des større er den. I videnskaben modsat religionen, ligger de store åbenbaringer i fremtiden. De kommende generationer er autoriteterne, og eleven er større end mesteren, hvis han har evnen til at se utraditionelt på tingene.

Alle frugtbare ideer er blevet undfanget i non-konformisters hjerner, hos hvem det kendte stadig var ukendt, og som ofte gik tilbage for at begynde, hvor andre havde passeret sikre på, at de var på rette vej. Sandheden i dag er kætteriet af i går.

Fantasi parret med skepsis og evnen til at undre sig, — hvis De ejer dem, vil en gavmild natur fra sit uudtømmelige lager række Dem nogle af sine hemmeligheder. Den glæde, De vil finde i at afsløre sandheden, vil være lønnen for Deres arbejde. Vent ikke anden kompensation — den kommer sandsynligvis ikke. Men tag alligevel trøstig fat!

NB.! »LÆSERFORUM« fortsættes næste gang

Rounborg Tryk-Skive